

κατηγορίες καὶ θλίψεως κλίνει ἡ ὥραια τῆς κέφαλὴ ἥδη, γάτις ἀλλοτε μετὰ τόης μπερηφανείας προεξέβλεπε τὸν περὶ αὐτὴν κόσμον· πόσον κακῶς ἔξεπλήρωσε τὴν σπουδαίαν τῆς ἀποστολήν! Τί δέ φείλει τώρα νὰ εἴπῃ πρὸς τὰς καραδοκούσας γυναικας; Δὲν εἶχεν δύναμις ἀνάγκην λέξεων, διότι τὸ καταβεβλημένον τῆς πρόσωπον ἐφανέρωνεν ἀρκετά, ὅταν ἔφθασε πρὸ τῆς πύλης τῆς χαμηλῆς οἰκίας τῶν γονέων τῆς. Ὁλολύζουσαι καὶ καταρώμεναι τὸν συληρόκαρδον σείχην ἐγκατέλιπον αἱ ξέναι γυναικες τῆν ἀπαραμύθητον Ἐμώ καὶ τοὺς γονεῖς τῆς.

Ἡ μικρὰ ἄκρη καρμίλαν δρεξίν δὲν εἶχε πλέον σήμερον νὰ πλέξῃ περισσότερον τὸ περιπόδιόν της, δὲν τῇ ἥρεσκε δὲ ἐπίσης νὰ ἔξελθῃ εἰς νομήν τῶν πατρικῶν απηγών. Δὲν ἕδυνατο νὰ λησμονήσῃ τὸν Μέκκον καθειργμένον ἐντὸς τῆς στενῆς φυλακῆς καὶ βεβυθισμένη εἰς λυπηρὰς σκέψεις περιπλανᾶτο τῇδε κάκεισε ἐντὸς τῆς πατρικῆς καλύβης. „Πόσον ἀνόητη ἥμουν! Τώρα πλέον δὲ θά σκάσῃ ἐκεῖ ἀπὸ τὴν πολλὴν ζέστη. Ποιὸς δά μου φέρνη υπέρτερα μαργαριτάρια καὶ μανδήλια; Καὶ ἔγω ἥθελα ἵσια ἵσια νὰ τὸν παρακαλέσω τὴν ἐρχομένη φορὰ νά μου φέρῃ ἴδιαις παντόφλες ἐὰν ἐκείναις ποῦ φοροῦσα σήμερα.

Αἴφνης ἀκούει τὴν στιγμὴν ἐκείνην καλούμενον τὸ δνομά της. Ἐμώ! Ἐμώ! Εἶνε δυνατόν; Ἡ φωνὴ τοῦ Μέκκου.

Νὰ καὶ αυτὸς δὲν εἴρχεται μετ’ ὀλίγον τρέχων καὶ χαρετᾶς αὐτὴν περιχαρῶς καὶ εὐφροσύνως. „Ἐμώ, εὐλογημένη Ἐμώ! Ἐλα γρήγορα, γιὰ τὶ σὲ περιμένουν! Ο σείχης μόλις πρὸ ὀλίγον μᾶς ἀφίσεν ἐλευθέρους καὶ ὅταν ἐτρέξαμε νὰ τοῦ φιλήσουμε τὰ χέρια καὶ τὰ ποδάρια, μᾶς εἴπε νὰ ἔλθωμε ‘ς ἐσένα. Ἐάν δὲν ἐλυπεῖτο, καθὼς εἴπε, ἐσένα περισσότερο καὶ ἀν δὲν ἔκαμνε σήμερα τόσον μεγάλη ζέστη, θὰ μᾶς ἀφίνειν ὅλους νὰ φοήσουμε καὶ νὰ σαπήσουμε μέσα ‘ς τὴν στενὴ καὶ βραμικὴ ἀποθήκη.“ Πόσον γρήγορα ἐτρέξεν ἥδη ἡ Ἐμώ μὲ τὸν Μέκκον πρὸς τοὺς γονεῖς τῆς, πόσον ἐγκαρδίως τὴν ἡσπάσμησαν καὶ τὴν ηγχαρίστησαν οἱ εὔθυμοι ἥδη καὶ περιχαρεῖς συγγενεῖς τῶν φυλακισμένων!

— Ἀχ, Μέκκο, εἴπεν ἡ Ἐμώ πρὸς τὸν νεαρὸν πολεμιστήν, ὅτε τῷ ἑσπέρας μετὰ τὴν ἑορτὴν τῆς ἀπελευθερώσεως του ἐπέστρεφον οἰκαδε, μὴ ξεχάσῃς, ὅταν γυρίσῃς ἀπὸ καρμιά γκασσοῦ (ληστρικὴ ἐκδρομὴ) νὰ μου φέρῃς παντόφλες ‘ς ἂν ἐκείναις ποῦ φοροῦσα σήμερα.

Ο Μέκκος δὲν τὸ ἐλησμόνησε καὶ αἱ εὐμαρίδες τῆς μικρᾶς πόρης ἐχρησιμεύσαν πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπόν, πρὸς δὲν καὶ οἱ σήμερον ὑπὸ τῆς νεονύμφου δομεῖσαι αὐτῇ, δηλαδὴ εἰς εὐτυχῆ καὶ ευδαίμονα μετὰ τοῦ γενναίου Μέκκου γάμου.

Δρ. X.

ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ ΠΑΡΑ ΤΩ ΤΙΣΙΑΝΩ.

ο λαμπρὸν τῆς ἡμέρας βλέφαρον κλίνει ἥδη πρὸς τὴν δύσιν αὐτοῦ, μακρόθεν δὲ ἐπιφαίνεται βραδέως προερχομένη ἑσπέρα. Πανταχοῦ ἐπικρατεῖ βαθεῖα συγή καὶ ἀμορύβως διασχίζουσι τὰ περὶ τὴν Βενετίαν ρέειντα τῆς Ἀδριατικῆς αἱ λέμβοι ὡς εἰς φασματώδη πλοιάρια, φέροντα μυστηριώδεις ἐπιβάτας. Καὶ ἡ φύσις καὶ δὲν ἀνθρωπος φαίνονται τὴν ὅραν ταῦτην ὅτι ἀναπαύονται ἀπὸ τῶν κόπων τῆς μόλις πάρελθούσης ἡμέρας. Καὶ περιαυγάζει μὲν ἀκόμη δὲ δύων ἥλιος τοὺς πέντε δόλους τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἅγιου Μαρκοῦ, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς μετ’ ὀλίγον δά μέναφανισθῇ ἐντελῶς, ἡ νῦν δά ἐξαπλώσῃ τὸν σκοτεινὸν αὐτῆς πέπλον καὶ τὴν ὥραιαν Βενετίαν δά χαιρετήσωσι διὰ τῶν φαιδρῶν των ἀστράτων οἱ λευθροῦχοι — οὐχὶ βέβαιως ἀκόμη διὰ τῶν στροφῶν τοῦ Τάσσου, διότι ἡ μεγαλοφυΐα αὕτη δὲν ἀνέλαμψεν εἰςτεί εἰς τὸν ἀστερόεντα τῆς Ἰταλίας οὐρανόν. Τὸ ἔτος, περὶ οὗ γράφομεν, εἶνε τὸ 1532, φαιδρὸν καὶ πλήρες διασκεδάσεων διὰ τὴν Βενετίαν, ὅπως καὶ πᾶν ἀλλο τότε τοῦ παρελθόντος καὶ τοῦ μέλλοντος τῆς ἐνδόξου δημοκρατίας, ὡς ἀξιοσημείωτον δὲ αὐτοῦ ἡμέραν ἐκλέγομεν τὴν 1^η τοῦ μηνὸς Αὐγούστου. Τότε ἑορτάζουσιν οἱ Ἰταλοὶ τὸ ferrare Agosto, δὲν λαδὸς ἐπωφελεῖται τῆς ἀφορμῆς ταῦτης, ὅπως θύση καὶ παραδομὴ εἰς θορυβώδεις ἀπολαύσεις, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ πέθεν προέκυψεν ἀκριβῶς ἡ ἑορτή. Ἐν-

Τρώμη το ferrare Agosto καὶ ἡ ἑορτὴ τῶν αλύσεων του Πέτρου ἔχουσι τὴν αὐτὴν σημασίαν, ἐν τούτοις κατὰ τὴν πάροδον τοσούτων αἰώνων φαίνεται ὅτι ἀρχαῖον τι ἔθιμον διετηρήθη μέχρι τῶν χρόνων τούτων ὑπὸ νέον μόνον ἔνδυμα καὶ ἡμεῖς ἐνθυμούμεθα, ὅτι ferrare Agosto οὐδὲν ἄλλο σημαίνει παρὰ „ἕορται τοῦ Αὐγούστου“ (Feriae Augustae). Περὶ τοῦ Αὐγούστου δὲ καὶ τῆς ἀρχαίας Ρώμης δημιεῖ καὶ δὲν θεῖος καλλιτέχνης, δεῖται ἐκεῖ ἀπέναντι ἥμων κάθηται. Ο διάλογος ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου Αὐτοκράτορος μεταπίπτει εἰς ἄλλον νεώτερον αὐτοκράτορα. Τισιανὸς da Vecello λέγεται δὲ καλλιτέχνης, δὲν δὲ νεώτερος οὐτος αὐτοκράτωρ δινομάζεται Κάρολος δὲ Ε.

Πλήρης θελγήτρων εἶνε ἡ γωνία ἐκείνη τῆς Βενετίας, ἔνθα δὲ Τισιανὸς συνήθροισε περὶ ἑαυτὸν τοὺς ἐκλεκτοὺς αὐτοῦ φίλους. Μᾶλλον δὲ παντὸς ἄλλου αὐτὸς δὲ καλλιτέχνης αἰσθάνεται καὶ ἐκτιμᾷ τὴν χάριν τῶν θελγήτρων τούτων, διότι μόλις πρὸ ὀλίγου χρόνου ἥρχισε νὰ τ’ ἀπολαύῃ. Μέχρι τοῦ ἔτους 1530 κατώκει ἐν Casa San Samuele ἐγγὺς τῆς μεγάλης διώρυγος, κατόπιν μετώκησεν εἰς τὴν πρὸς Βορρᾶν κειμένην συνοικίαν τῆς πόλεως „Contrada San Canziano“. Ἐντεῦθεν δύναται νὰ ἴδῃ τις ἐλευθέρως τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης μέχρι τοῦ Μουράνου, δύναται μάλιστα ν’ ἀτενίσῃ τὰς ἀπωτάτω εἰς τὸν αἰθέρα ἐξαφανίζομένας Ἀλπεις τοῦ Καδόρε, ἐν τοῖς κόλποις τῶν διοιών δὲ Τισιανὸς εἶδε τὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Ἐνταῦθα μέπαρχουσι δένδρα καὶ λαμπρὸν φῶς καὶ ἀτμοσφαῖρα μὴ περιορίζομένη ἐντὸς στενῶν καὶ ὑψηλῶν τοίχων. Ο μέγας ζωγράφος αἰσθάνεται ἐνταῦθα τὸ στῆθος τοῦ ἐλευθερώτερον ἀνάπνεον καὶ ἀπαύστως ἀσχολεῖται πῶς καλλίτερον νὰ κοσμήσῃ τὸ νέον τοῦ ἀσύλου. Πρὸ πάντων δύναμις ἡγάπα καὶ περιεποιεῖτο τὸν ὑπὸ τῶν κυράτων τῆς θαλάσσης περικυλούμενον κῆ-

ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ ΠΑΡΑ ΤΩ ΤΙΣΙΑΝΩ.

Κατα τὴν ἔλαιογραφίαν τοῦ Ιωσῆφ Κίς. Ἐκ φωτογραφήματος τῶν Καταστημάτων B. Angerer ἐν Βιέννῃ.

πόν του, ένθα πολλάκις συνεκάλει τούς πιστούς του θαυμαστάς, ένα σπουδαιολογήση καὶ διασκεδάση μετ' αὐτῶν καὶ εὐθυμήση ἔτι μᾶλλον, ὅταν μεταξὺ αὐτῶν δὲν ησαν μόνον σοφοὶ ἀνδρες, ἀλλὰ καὶ χαρίεσσαι ἀντιπρόσωποι τοῦ ὥραίου φύλου. Πολλὰ ἔχει νὰ διηγηθῇ ὁ μέγας ζωγράφος περὶ τῆς τέχνης καὶ τοῦ βίου του, περὶ τῆς ἀναστροφῆς αὐτοῦ πρὸς τοὺς τότε ἐπισήμους ἀνδρας, πᾶν δ' ὅ, τι διηγεῖται ἔχει ἀπερίγραπτον χάριν, διὰ τοῦτο καὶ σήμερον δὲν παρέμηκεν εἰς τοὺς φίλους του ἀπλοῦν γεῦμα, ἀλλὰ προσεκάλεσεν αὐτοὺς εἰς ἀληθῶς ἀρχαῖκὸν συμπόσιον, οἷον συνειδιζον νὰ παρέχωσιν εἰς τοὺς οἰκείους των οἱ σοφοὶ καὶ οἱ καλλιτέχναι τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, πάντοτε ἐπιζητοῦντες, τὰς ἀπολαύσεις τῆς τραπέζης νὰ ἔξευγενίσωσι διὰ πνευματικῶν καὶ αἰθερίων ἀπολαύσεων.

Σήμερον δὲ Τισιανὸς ὁμιλεῖ πάλιν περὶ τοῦ μεγάλου του προστάτου, τοῦ Αὐτοκράτορος Καρόλου τοῦ Ε΄, ὅπεις πρὸς ὀλίγους αὖθις παρέσχεν αὐτῷ ἐνδείξεις ἐκτάπτου εὔνοιας. Ο Μονάρχης ἀνηγόρευσεν αὐτὸν κόμητα τοῦ Παλατινάτου, τοῦ Λατερανοῦ καὶ μέλος τοῦ συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας. Όμοιώς προήχθη εἰς ἵπποτην τοῦ χρυσοῦ πτερυνιστῆρος, τὴν ἀλυσιν δέ, ἦν τώρα φέρει, ῥητῶς διετάχθη νὰ φορῇ, ἐπίσης καὶ τὸ ἵπποτικὸν ξίφος, ὃσάκις παρουσιάζεται εἰς τὴν αὐλήν. Ἐκτὸς τούτων καθ' ἐκάστην τῷ παρέχονται πλεῖστα ὅσα προνόμια, διὰ δὲ τὰς δύο εἰκόνας τοῦ Αὐτοκράτορος, ἃς ἔκαμεν ἐν Βονανίᾳ τῷ 1530 καὶ πρὸς ὀλίγους ἐν Βενετίᾳ, ἔλαβε δύο χιλιάδας σκούδων. Δὲν εἶναι λοιπὸν ἀπόρον, ἀν διμιῆρι μετὰ μεγάλης εὐγνωμοσύνης περὶ τοῦ μῆψηλου αὐτοῦ προστάτου. Οἱ μᾶλλον προξεκτικοὶ ἀκροαταί του εἶνε αἱ θυγατέρες τοῦ Πάλμα Βένετο. Καὶ αἱ τρεῖς ἀτενίζουσιν αὐτὸν ἀσκαρδαμούστε· ἡ μὲν ἀφίνει νὰ πέσῃ ἡ κιθάρα, ἐφ' ἣς πρὸς ὀλίγους ἔπαιζεν, ἡ δὲ ἐναπέθηκε τὸ μουσικόν της ὄργανον ἐπὶ τοῦ καδίσματος, διότι τώρα ἀντηχεῖ μουσικὴ θελκτικωτέρα, ἡ διμιάρια τοῦ διδασκάλου, δέτις δύναται μὲ τὸν χρωστῆρα νὰ ἔη τόσον εὐγλωττος, καὶ τόσον ζωγραφικὸς εἰς τὸν λόγον. Μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν θυγατέρων τοῦ Πάλμα ἴσταται δὲ Πέτρος Ἀρετίνος, ἡ φιλολογικὴ „μάστιξ τῶν ἡγεμόνων“, δὲσον εὐφυής ὅλλο τόσον ἡθικῶς διεφθαρμένος λιβελογράφος. Αὐτοκράτορες καὶ βασιλεῖς τὸν φοιβοῦνται, καὶ διὰ τοῦτο δλῶν οἱ οἴκοι εἶνε δι' αὐτὸν ἀνοικτοί, φυσικῶς δὲ δὲν ἥδυνατο δὲ οἴκος τοῦ Τισιανοῦ ν' ἀποτελέσῃ ἔξαίρεσιν. Φαίνεται ὅτι φιλορίζει τι εἰς τὸ οὖς τῆς παρ' αὐτὸν ἴσταμένης νεαρᾶς γυναικός, γῆτις εἰς ἀπάντησιν δίδει αὐτῷ ἐν ἀνθροΐ — ἴσως ὡς ἀμοιβήν — διὰ τὴν φορὰν ταύτην ἐκράτησε τὴν γλώσσαν του καὶ δὲν ἔξεφερε δηκτηκήν τινα φράσιν. Τίς εἶναι ἡ ὥραία αὕτη γυνή; Τὸ ὄνομά της οὐδεὶς τὸ γνωρίζει, δύο δρμάτων μεγάλοι ζωγράφοι τὴν ἔζωγράφησαν, δὲ Πάλμα Βένετος καὶ δὲ Τισιανός, εἰς ἀμφο-

τέρων δὲ τὰς εἰκόνας την ὄνομάζουσιν „ἡ ὥραία του Τισιανοῦ“ (la Bella di Tiziano), ὅπερ οὐδὲν ἄλλο σημαίνει ἢ ὅτι δὲ μεγαλοφυὴς ζωγράφος ἔχαρακτήρισεν αὐτὴν ὡς τὴν ἐνσεσαριωμένην χάριν. Ἀκριβῶς ὅπως ἐνταῦθα ἴσταται πλησίον τοῦ Ἀρετίνου, οὗτος παρέστησεν αὐτὴν διὰ τοῦ χρωστῆρος.

Ἐδή στρέψωμεν τὰ βλέμματα πρὸς ἀριστεράν. Ἰδού δὲ Πέτρος Bembo, δὲ ποιητὴς καὶ σοφός, δὲ Ιάκωβος Τάττης δὲ Σανσοβίνος ἐπικαλούμενος, ἀρχιτέκτων καὶ γλύπτης, καὶ δὲ Λουδοβίκος Ἀριόστος, δὲ φάλτης τοῦ „μανιομένου Ὁρλάνδου“. Οἱ τρεῖς οὗτοι τὴν στιγμὴν ταύτην ἀποτελοῦσι μεταξύ των ἰδιαίτερον κόσμον. Ομιλοῦσι πρὸς ἀλλήλους χαμηλῇ τῇ φωνῇ, δὲ δὲ διάλογός των περιστρέφεται εἰς τινὰ φόδην τοῦ Bembo, φέροντος τὸ μοναχικὸν σχῆμα. Ο Σανσοβίνος καὶ δὲ Αριόστος καταθέλγονται ἐκ τῶν ἀπαγγελλομένων στίχων τοῦ μελαγχολικοῦ φίλου των, εἰλικρινής δὲ εἶναι ἡ ἀγάπη τοῦ Αριόστου πρὸς τὸν ἀντίζηλον του, ἀφ' οὗ δὲ διοιστησεν ἀπηθανάτισε τὸν Bembo ὡς ἔκεινον, δέτις πρώτος διὰ τοῦ παραδείγματός του ἔδειξε πῶς δύνανται γλυκύτερον νὰ μεταχειρισθῶσι τὴν ἴταλικὴν γλώσσαν ἀπηλλαγμένην τῶν ἀσχημίζοντων αὐτὴν βαρβαρισμῶν.

Άλλ' δὲ Τισιανὸς δὲν χάνει τὸ νῆμα τῶν ἰδεῶν του. Εξακολούθει νὰ διηγεῖται εἰς τὰς τρεῖς νεάνιδας τὴν ἐν Βονανίᾳ πρώτην συνάντησίν του πρὸς Κάρολον τὸν Ε΄.

„Ἐκεῖ, ἔλεγε, συνηντήθη δὲ Αὐτοκράτωρ καὶ δὲ Πάππας Παῦλος δὲ Γ΄. Ἐγένετο σκέψις περὶ μεγάλων πραγμάτων, ὅλη δὲ ἡ πόλις διετέλει εἰς πυρετώδη κίνησιν. Ήσυχα ἥσυχα εἰργαζόμην ἐγὼ εἰς μίαν εἰκόναν, ὅτε αἴφνης ἡμέραν τινὰ ἐπληρώθη τὸ ἐργαστήριόν μου σωματοφυλάκων τοῦ Αὐτοκράτορος, μεδὲ οὐδὲ εἰς ἥλθεν εἰς ἀκόλουθος, ἐκφωνῶν „δὲ Αὐτοκράτωρ“. Ήτοιμάσθη ἀμέσως νὰ καταβῶ τῆς κλίμακος, ὅπου ίσταμην, ἀλλ' ἐξέφυγε τῶν χειρῶν μου εἰς χρωστήρα καὶ κατέπεσεν. Ο Αὐτοκράτωρ ἐπροχώρησεν, ἔκυφεν, ἐσήκωσεν αὐτὸν ἀπὸ τὸ ἔδαφος καὶ εἶπε: „Ο Τισιανὸς εἶνε ἀξιος νὰ ὑπηρετηθῇ ἀπὸ ἓνα Αὐτοκράτορα“.

Πλεῖστα ἀλλὰ διηγεῖται δὲ Τισιανὸς περὶ τῶν ἔξεων καὶ τῶν αἰσθημάτων τοῦ Αὐτοκράτορος, ἀλλὰ ἐπὶ τέλους ἀπαιτεῖ παρὰ τῶν νεανίδων νὰ τραγῳδήσωσι καὶ αὐταὶ ἐν ἔστρα. Ἀπαντεῖς ἀκροῶνται ἐν ἐκστάσει τοῦ θείου μέλους, εἰς τὸ τέλος δὲ αὐτοῦ λέγει δὲ ο καλλιτέχνης: „Ἀληθῶς οὐδὲν ὑπάρχει ὥραιότερον παρὰ νὰ εὐχαριστῇ δὲ ἀνθρωπος τὸν πλησίον του, ἔκαστος εὐχαρίστως νὰ παρέχῃ πᾶν ὅ, τι δύναται, ὅπως ἔξωραΐσῃ μίαν στιγμὴν τῆς ζωῆς τοῦ δόμοίου του. Δὲν ἡμιπορῶ ἄνευ θλίψεως ν' ἀναλογισθῶ, ὅτι δὲ ἔξοχος Μιχαήλ Ἀγγελος διέρχεται τὸν βίον του ἀπομεμονωμένος, χωρὶς οὐδὲν νὰ φαντάζηται τὰ θέλγητρα ἐκλεκτῆς καὶ γλυκείας συναναστροφῆς“.

ΠΟΙΚΙΛΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ.

Οσάκις γίνεται λόγος τῆς σήμερον περὶ μηχανῶν, δὲ ἀτμοῦ ἢ ἡλεκτρισμοὶ κινούμενων, μεταξὺ τῶν ὅλων προτερημάτων των ὀναφέρεται καὶ ἡ εἰς ἵπποτας δύναμις αὐτῶν. Ἐν τῇ μηχανικῇ δύναμιν ἐνδεικνύεται τὸ ποσὸν ἐκεῖνο δυνάμεως, διπέρ εἶναι ἀναγκαῖον, ἔπως ἐντέλειον δευτερολέπτου οὐφωσή εἰς ἐν μέτρον βάρος 75 χιλιογράμμων, πρᾶγμα ὅλης, διπέρ δὲν κατορθοῦσιν οὐδὲν οἱ κάλλιστοι ήμῶν ἵπποι.

Πῶς δὲ συνέβη νὰ τεθῇ ὡς βάσις τὸ ποσὸν τοῦτο καὶ νὰ γίνηται κρῆσις τῆς δύναμείς της δύναμις δύναμις, μανδάνομεν ἐκ τοῦ ἔξης ἀνεκδύτου.

Ο J. Watt εἶχε πρώτην φορὰν τοποθετῆσει τὴν ἀτμομηχανήν του

ἐν τῷ ζυθοποιείῳ Withbread τοῦ Λονδίνου, ἐνδα ἤντλει θερμό. Ο ζυθοποιὸς προέτεινεν εἰς τὸν Watt νὰ παραβάλῃ τὴν λειτουργίαν τῆς μηχανῆς πρὸς τὴν τῶν ἵππων του. „Οτε δὲ διάσημος μηχανικὸς παρεδέχθη τὴν πρότασιν, δὲ ζυθοποιὸς ἐξέλεξε τὸν δριστὸν τῶν ἵππων του καὶ ἡνάγκασεν αὐτὸν διὰ τῆς μάστιγος ἐπὶ δικτῶ δλας ὥρας νὰ ἐργασθῇ μὲ δλην τὴν δύναμεών του. Τὰ ταλαιπώρων ζώον κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν καταθέλωσε νὸ γειτίρη εἰς θόφος ἐνδεικνύεται περὶ μέτρου 1,120,000 χιλιόγραμμα διδάστος, διπέρ ίσοδυναμεῖ πρὸς 73,6 χιλιόγραμμα μὲν δὲν δευτερολέπτον. Τὸ ποσὸν ἐστρογγυλεύνθη εἰς 75 χιλιόγραμμα καὶ οἵτω παρήχθη ἡ τεχνικὴ τοῦ ἵππου